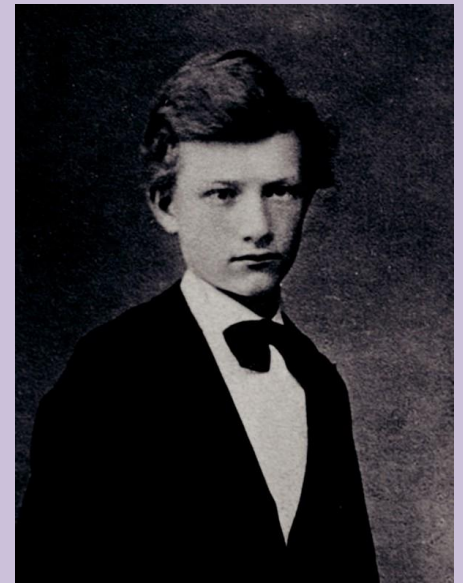

IGNACY JAN PADEREWSKI

Magdalena Pióro kl.6e

DZIECIŃSTWO

Ignacy Jan Paderewski urodził się 6 listopada 1860 r. w Kuryłówce na Podolu w zaborze rosyjskim, w rodzinie administratora majątków ziemskich. Jego wychowaniem zajmował się ojciec.

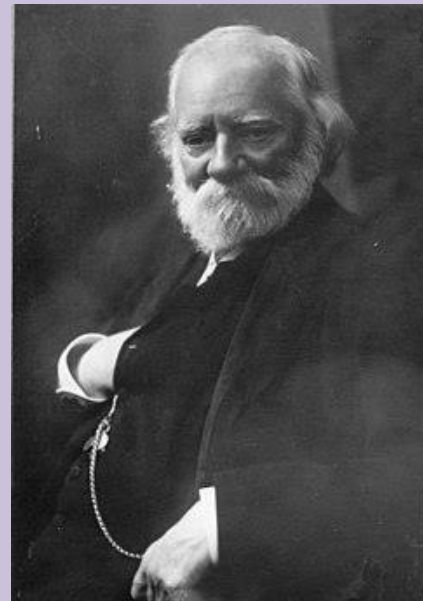
DORASTANIE

Uzdolniony muzycznie chłopiec, początkowo pobierał naukę gry na fortepianie pod kierunkiem nauczycieli domowych. W 1872 r. rozpoczął studia w Instytucie Muzycznym w Warszawie. Po uzyskaniu dyplomu pozostał w Instytucie jako nauczyciel.

KARIERA MUZYCZNA

Od 1881 r. kontynuował studia muzyczne w Berlinie. Następnie swój kunszt pianistyczny doskonalił w Wiedniu, m.in. pod okiem słynnego profesora Teodora Leszetyckiego. W tym czasie również komponował.

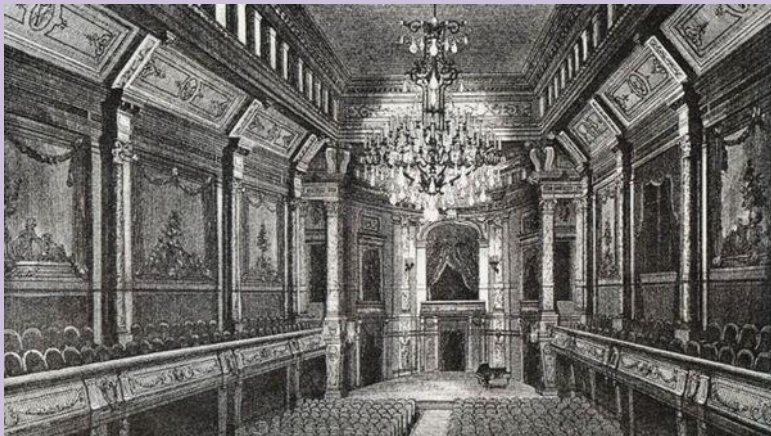

TWÓRCZOŚĆ

Pierwsze amerykańskie tournée Paderewskiego odbyło się w 1891 r., przynosząc mu kolejny sukces. Występował odtąd prawie we wszystkich krajach Europy i obu Ameryk, a także w Afryce i Australii. Nadal zajmował się kompozycją. Napisał m.in. Koncert a-moll operę "Manru" Sonatę fortepianową es-moll op. 21 i Symfonię h-moll "Polonię" która powstała jako "hołd patriotyczny dla ojczyzny".

SONATY

Napisał m.in. miniatury fortepianowe, Sonatę na skrzypce i fortepian a-moll oraz "Fantazję polską". W 1888 r. zagrał serię koncertów w paryskiej Salle Erard, które zapoczątkowały jego wielką karierę pianisty.

POMNIK GRUNWALDZKI

Ukończenie Symfonii i pierwsze jej wykonania - w latach 1909-1910 zbiegły się z 500-leciem bitwy pod Grunwaldem i odsłonięciem w Krakowie Pomnika Grunwaldzkiego, którego Paderewski był fundatorem. Pomnik wykonał rzeźbiarz [Antoni Wiwulski](#), monument został postawiony w 1910 r. dla upamiętnienia pięćsetnej rocznicy zwycięskiej bitwy z zakonem krzyżackim pod Grunwaldem. Wybitny polityk uczynił to „Prajcom na chwałę – braciom na otuchę”, jak można przeczytać na cokole monumentu. Działalność kompozytorską Ignacy Paderewski porzucił około 1910 r. Był wówczas u szczytu kariery pianistycznej.

KOMITET POMOCY OFIAROM

Po wybuchu I wojny światowej Paderewski zaangażował się w działalność społeczno-polityczną. Pomagał m.in. w prowadzeniu Generalnego Komitetu Pomocy Ofiarom Wojny w Polsce, który został założony przez Henryka Sienkiewicza 1915 r. w Vevey w Szwajcarii. W lutym 1915 r. Paderewski wyjechał ze Szwajcarii do Stanów Zjednoczonych.

DZIAŁALNOŚĆ DYPLOMATYCZNA

W USA aktywnie wspierał różnorodne inicjatywy na rzecz niepodległej Polski. Zorganizował ponad 300 spotkań połączonych z koncertami, na których przemawiał i zachęcał do udzielania pomocy walczącym o wolność Polakom. To m.in. w wyniku jego działań do Armii Polskiej we Francji zgłosiło się prawie 30 tys. ochotników z USA.

POLITYKA

Dzięki osobistym wpływom Paderewski dotarł do prezydenta Thomasa Wilsona, przekonując go do wsparcia sprawy polskiej. W styczniu 1917 r. przedstawił mu memoriał dotyczący konieczności odbudowy niepodległego państwa polskiego. sierpnia Paderewski wszedł w skład Komitetu Narodowego Polskiego w Paryżu, zostając jego przedstawicielem w USA. W dużej mierze przyczynił się do ogłoszonego orędzia prezydenta T. W. Wilsona do Kongresu Stanów Zjednoczonych, że znalazł się tam punkt dotyczący odbudowy niepodległej Polski.

POWSTANIE WIELKOPOLSKIE

Istotną rolę odegrał także w przyjęciu deklaracji, w której Wielka Brytania, Francja i Włochy uznawały powstanie zjednoczonej i wolnej Polski za warunek sprawiedliwego i trwałego pokoju w Europie. 25 grudnia 1918 r. na pokładzie brytyjskiego krążownika "Concord" Paderewski przybył do Gdańska. Następnego dnia przyjechał do Poznania. Jego wizyta wywołała w mieście wielką patriotyczną manifestację, przyczyniając się do wybuchu Powstania Wielkopolskiego.

PREMIER

Również entuzjastycznie przyjęto Ignacego Paderewskiego w Warszawie, gdzie pod hotelem "Bristol" witany był przez kilkadziesiąt tysięcy osób. Po przyjeździe do Warszawy, Paderewski spotkał się z Piłsudskim i podjął się roli mediatora pomiędzy nim a obozem Dmowskiego. 16 stycznia 1919 roku został premierem, pełniąc również funkcję ministra spraw zagranicznych. Wraz z Romanem Dmowskim jako delegat pełnomocny reprezentował Polskę na konferencji pokojowej w Paryżu, zakończonej podpisaniem traktatu wersalskiego, kończącego I wojnę światową.

CYTAT

Przemawiając do nich Paderewski oświadczył: "Przybywam do Was z daleka, zza Oceanu i przywożę Wam pokłon i pozdrowienie 4 milionów Polaków, których dola i niedola wygnała za morza, a którzy bynajmniej nie wynarodowili się na obczyźnie - przeciwnie żyją i pracują z myślą o ukochanej polskiej ziemi, do której wrócić pragną z całej duszy. (...) Nie przyszedłem po dostojęstwa, sławę, zaszczyty - mówił Paderewski - lecz aby służyć, ale nie jakiemuś stronnictwu. Szanuję wszystkie stronnictwa, lecz nie będę należał do żadnego. Stronnictwo powinno być jedno: Polska, i temu jednemu służyć będę do śmierci".

TRAKTAT WERSALSKI

16 stycznia 1919 r. Naczelnik Państwa Józef Piłsudski powołał Paderewskiego na stanowisko prezesa Rady Ministrów oraz jednocześnie ministra spraw zagranicznych i delegata polskiego na konferencję pokojową w Paryżu. W imieniu Polski Paderewski złożył podpis pod Traktatem Wersalskim.

DZIENNIK RZECZPOSPOLITA

Z funkcji premiera ustąpił 9 grudnia 1919r. W styczniu 1920 r. wyjechał do Szwajcarii. Za granicą nadal reprezentował Polskę, będąc m.in. delegatem przy Radzie Ambasadorów i delegatem do Ligi Narodów. W 1921 r. opuścił Europę i udał się do USA. Wciąż jednak utrzymywał kontakt z krajem, wspierając finansowo założoną z jego funduszy w 1920 r. "Rzeczpospolitą", którą redagował Stanisław Stroński. W 1924 r. sprzedał wspomniany dziennik i na pewien czas wycofał się z aktywnej działalności politycznej.

LATA TRZYDZIESTE

W latach trzydziestych zaangażował się w proces jednoczenia sił opozycyjnych wobec rządów sanacji. W swojej willi w szwajcarskim Morges spotykał się z Wincentym Witosem, gen. Władysławem Sikorskim i gen. Józefem Hallerem, stając się jednym z inicjatorów powstania tzw. Frontu Morges. W 1937 r. poparł ideę zjednoczenia Narodowej Partii Robotniczej, Chrześcijańskiej Demokracji i Związku Hallerczyków w ramach Stronnictwa Pracy.

CZASY POWOJENNE

Po wybuchu II wojny światowej, mimo gnębiących go dolegliwości i podeszłego wieku, objął przewodnictwo powstałej w grudniu 1939 r. we Francji Rady Narodowej RP. W tym czasie jego szwajcarska siedziba stała się ważnym ośrodkiem działalności polskiej emigracji politycznej. W sierpniu 1940 r. Paderewski podjął decyzję o wyjeździe do Stanów Zjednoczonych, aby ponownie szukać pomocy dla Polski.

CYTAT

W radiowym przemówieniu, wygłoszonym tuż przed opuszczeniem Szwajcarii, mówił: "Poświęciłem życie dla swojej Ojczyzny. Służyłem jej z całego serca i ze wszystkich sił moich, a wiecie, jak bardzo jest ona teraz nieszczęśliwa i jak cierpi. To ona wezwała mnie +do służby+. W takich okolicznościach nie liczy się ani wiek, ani stan zdrowia, ani ryzyko ciężkiej i długiej podróży".

ORDERY

Ignacy Paderewski zmarł 29 czerwca 1941 r. w Nowym Jorku. Pochowano go na cmentarzu wojskowym Arlington w Waszyngtonie. W 1992 r. jego prochy zostały sprowadzone do Polski i złożone w archikatedrze św. Jana w Warszawie. Ignacy Paderewski odznaczony był m.in. Orderem Orła Białego, Wielką Wstęgą Orderu Polonia Restituta i pośmiertnie Krzyżem Orderu Wojennego Virtuti Militari.

KONIEC

Dziękuję za uwagę